

Gitte Seeberg (KF):

Jeg kan gøre det ganske kort.

Det Konservative Folkeparti støtter det lovforslag, som ligger her til behandling. For så vidt angår den 9. tillægsprotokol, vil vi støtte, at den går igennem udvalgsarbejdet så hurtigt som muligt, og vi vil også støtte, at justitsministeren får bemyndigelse til at inkorporere de to sidste, nr. 10 og 11, i dansk ret.

Margrete Auken (SF):

Det er jo sådan med sådan nogle store konventionsforslag som dem her, at man ikke rigtig ved, hvor mange kræfter man skal investere i dem, for mulighederne for at ændre noget er vel nærmest nul og niks. Selv hvis man gjorde det til en livssag, så ville det være ganske håbløst at forestille sig, at man kunne få direkte indflydelse på noget af det.

På den anden side er det jo – ikke mindst den sag, vi har på dagsordenen i dag – noget, der har stor betydning for, hvad der sker i vores eget land med vores eget retsvæsen, og derudover også, hvad der sker i de omkringliggende lande.

Jeg bemærkede før, at den socialdemokratiske ordfører sagde, at der desværre kom flere og flere sager.

Jeg tror ikke, man skal se det på den måde. Jeg synes, det indtryk, vi fik, da vi var i Strasbourg, var, at der var et meget veludviklet retssystem, hvis der kom sager, for borgerne turde klage, og så virkede det på en anden måde. Jeg tror i og for sig, det er et godt tegn, at der er mange sager, og at de kan blive ført igennem osv.

Derfor tror jeg også, at vi skal støtte protokol 11, for den skal jo laves for at få afviklet de mange sager. Det er klart, at der er et problem i forhold til det, vi har i øjeblikket. Jeg tror, de fleste af os har oplevet, da vi var i Strasbourg, at det var hyggeligt, at vi havde Isi Foighel til at cykle rundt dernede af og til og både have hele den danske erindring med sig og så bringe sådan lidt fællesskab ind i det også.

Vi kan jo risikere, som det også blev nævnt for os, at vi får en slags nyt præsteskab. Ikke fordi jeg har noget imod præstesker, men hvis de begynder at optræde som sådan, så er den gal.

Men protokol 11 tror jeg vi skal have givet vores tilslutning til hurtigst muligt og så se, hvad der sker med det, for at få systemet til at virke.

Af de to andre – den 9. og den 10. tillægsprotokol – er 9'eren jo en klar forbedring af menneskerettighederne, for dér kan enkeltpersoner indbringe sagen. Det støtter vi naturligvis. Hvad 10'eren angår, kan jeg heller ikke se, der kan være det mindste i vejen for, at vi kan være tilfredse med, at den kommer igennem.

Bjørn Elmquist (RV):

Dette lovforslag er Det Radikale Venstre meget glad for kommer til behandling i Folketings-salen, og vi støtter det til fulde.

Vi hæfter os blandt de forskellige elementer først og fremmest ved det, som har at gøre med Menneskerettighedskommissionen og Menneskerettighedsdomstolen, som jo fusioneres eller slås sammen, eller man kan måske sige, at domstolen opsluger kommissionen. Det har været til overvejelse i mange, mange år både i danske politiske kredse og i Europarådssammenhæng.

Som medlem af den parlamentariske forsamling var jeg med til mange af disse debatter og var i nogle år i tvivl, om det var kloget at gøre. Men alt i alt tror jeg nok, at det er et rigtig skridt. Nu ligger det der i hvert fald i form af færdige konventioner. En række lande har allerede tiltrådt dem, og det er vigtigt, at Danmark også får det gjort.

En fordel ligger der i hvert fald, mener vi, deri, at det bliver muligt for enkeltpersoner at få adgang til at indklage sit eget lands myndigheder, når de nationale retsmidler er udtømte – det vil sige, når man er nået frem til en dom, som ikke længere kan appelleres – altså at få mulighed for at indklage sådanne afgørelser for Menneskerettighedsdomstolen. Indtil nu har der ikke været individuel klageadgang til andet, kan man sige, end Menneskerettighedskommissionen. Så på det felt er der med vore øjne at se en styrkelse af retsbeskyttelsen for den enkelte borger.

Hvad der er lidt mere problematisk, er konsekvenserne for domstolen og for dommerne, for det kan godt være, at man ender med at få et ganske stort arbejdspress.

Nu har jeg desværre ikke haft lejlighed til at høre alle indlæggene i denne debat, da jeg var travlt optaget andetsteds i huset, men jeg er sikker på, at vi alle sammen husker, hvordan vi hørte overvejelserne, da vi var i Strasbourg, hørte om bekymringerne for, at det blev et hel-tidsjob og mere end det.

Det betyder, at medlemmerne af domstolen kommer til at bo mere eller mindre fast i Stras-